

Van de redactie

Hier een stukje van mijn hand als kersverse hoofdredactrice. De luchtbel zal er wellicht anders uitzien dan jullie gewend zijn, qua opmaak althans. Dat is namelijk een flinke klus als je net komt kijken. Dick Hoeksema belooft me dat het gauw makkelijker zal worden. "Alle begin is immers moeilijk". Hij heeft me overigens een duidelijk draaiboek geleverd om mij zo wegwijst te maken in "redactieland", dus daar zal het niet aan liggen. Voor eventuele foutjes nu alvast mijn excuses. Overigens zijn alle suggesties welkom.

Mede gezien het bovenstaande vind ik dat we Dick wel een superpluim mogen geven voor de fantastische opmaak van de luchtbel die hij als hoofdredacteur heeft verzorgd. Ik neem dan ook de vrijheid om hem, ook namens jullie, hartelijk te bedanken voor zijn inzet en originele wijze van presentatie van de luchtbel gedurende die vele, vele jaren.

Met de input is overigens niets mis. Die hebben onze leden natuurlijk geleverd en ook de redactieleden hebben hun steentje bijgedragen. In deze luchtbel mooie reisverslagen van de hand van Henk Jobse en Linda Raaphorst. Ook een verslag van de eerste duikervaring van Leon op de Serpent en het relaas van Mario de Wever over de bootduik van 25 juni. Voldoende leesvoer dus!

Blijven jullie alsjeblieft alert en stuur alle nieuwswaardige feitjes aan ons door. Denk ook aan ons als jullie lekker op vakantie zijn (geweest). Schrijf jullie belevenissen op en deel ze zo met ons. Kopij voor het oktobernummer graag uiterlijk 10 september in onze mailbox.

Tilly Neve, ook namens Arjo, Marian en Veronica

september 2011:

- 5- Eric van Loenhout
- 10- Henk Jobse
- 12- Leon Joosse
- 13- Martin Wattel
- 13- Stefan Grob
- 23- Dianka Zuidervijk
- 24- Adrienne Withagen

Oktober 2011:

- 1- Benny van den Steen
- 1- Sven Catsman
- 9- Pascal Wezemer
- 13- Henk Betlem
- 15- Rob Maas
- 19- André Roos
- 23- Jaap le Roij
- 25- Margreet van Aalst
- 26- Mascha School
- 30- Marcel Jobse

Inhoud

1. Colofon
2. Van de redactie / Verjaardagen / Inhoudsopgave
3. Van de voorzitter / Zuurstofcabine in Goes
4. Mentorenlijst 2011 / Duiken in Sri Lanka
7. Fotoraadsel
8. Magic Foto Experience op de Filipijnen, dl 2.
12. Mutaties
13. Le Serpent, Duikverslag Leon
15. Zeeleeuwen blijken vermiste duikers/Haai aan de haak bij Dishoek
16. Verslag bootduik 25 juni 2011
18. Uit het dagboek van.../ Inktvissen lijden onder geluidsoverlast
19. Dolfijn landt op boot/ Vullerslijst / Agenda

Van de voorzitter

Duikvrienden en vriendinnen...

Een deel van de zomervakantie heb ik doorgebracht naast en in de Oosterschelde. Dit mooie stukje Zeeland stond de laatste tijd ook aardig in de publiciteit. Artikelen in de PZC over hoe mooi en prachtig dit Nationale park wel niet is. Zelfs de Volkskrant kwam met een spread over wat er allemaal wel niet te zien is in deze rivierdelta, terwijl normaal gesproken deze krant niet eens weet dat Zeeland een provincie van Nederland is. En inderdaad de Oosterschelde is de moeite waard, de duikstek bij de Zeelandbrug is dankzij de grote rotsblokken echt heel erg mooi geworden, tussen de rotsblokken wemelt het van het leven en grote harders en zeebaarzen vinden er hun schuilplaats en als je je adem een beetje inhoudt en je buddy is ook voorzichtig (de mijne hoor je bijna niet ;-)) dan kun je ze van dichtbij bewonderen. Tijdens een van mijn laatste duiken kwamen we boven in een groepje bruinvissen... Who needs Egypt?

Maar de term Nationaal Park en beschermd natuurgebied? Als we even de vergelijking trekken met de Hoge Veluwe. Staan we daar toe dat daar tussen al het wild ook gewoon intensieve veehouderij mag plaatsvinden. De heide en bossen worden een aantal maal per jaar even flink omgeploegd en iedereen die dat wil mag naar hartenlust zoveel wilde zwijnen, fazanten of vossen neerknallen als ze maar willen. En als de geschoten exemplaren onder de maat worden bevonden worden ze gewoon weer losgelaten..kijk of ze het overleven met een mes in hun rug.. of een kapot geschoten poot. Ik denk dat er aardig geprotesteerd zou worden en natuurlijk logisch.

Vreemd dus dat een prachtig en beschermd gebied als de Oosterschelde, gebukt moet gaan onder de last van commerciële- en amateur visserij, recreatie en industrie. Het zal lastig zijn compromissen te vinden zodat alle belangen gediend blijven, maar de wijzer mag van mij wel vaker richting natuurbehoud- en herstel doorslaan. Zeeland is een prachtig (duik)gebied en laten we dat vooral zo houden.

Henk Jobse

ADRZ heeft eerste Zeeuwse zuurstofcabine

Gepubliceerd op 02-07-2011 www.zeeuwseregio.nl

GOES - In het Admiraal De Ruyter Ziekenhuis in Goes werd vrijdagochtend een hogedruk behandelkamer geleverd en geplaatst. Deze in Engeland gebouwde behandelkamer is in zijn geheel naar Goes getransporteerd.

In de nabije toekomst zal de behandelkamer een belangrijke rol gaan spelen in het bieden van hyperbare zuurstoftherapie. In deze kamer is de druk hoger dan normaal en is de lucht zuurstofrijker dan normaal. Zuurstof is goed voor het herstel van weefsel. De hyperbare zuurstoftherapie is daarom van voordeel voor verschillende categorieën patiënten met huid- of wondproblemen.

Het gaat dan bijvoorbeeld om diabetespatiënten met chronische wonden of om patiënten met moeilijke helende wonden na trauma of chirurgie. Ook patiënten met chronische ontstekingen van blaas en darmen ten gevolge van bestraling behoren tot de doelgroep. Op termijn zal de mogelijkheid geboden worden dat duikers behandeld kunnen worden voor stikstofbellen in hun bloedbaan.

Mentorenlijst 2011

De buitenwateropleiding 2011 wordt begeleid door de zogenaamde mentoren. Dit zijn ervaren duikers, die bereid zijn extra tijd te besteden aan de opleidingen. Hieronder vind je de mentorenlijst met namen en telefoonnummers. Deze lijst is gebaseerd op die van 2010. **Wijzigingen graag doorgeven.**

Kees Glas Paul Neve Frans Spoor Harm Verbeek	2* Instructeur 2* Instructeur 2* Instructeur 2* Instructeur	
Yolanda de Jong Eric van Loenhout Erik Veerhoek Han de Vlieger	1* Instructeur 1* Instructeur 1* Instructeur 1* Instructeur	
Roel van der Mast Benny van den Steen	4* 4*	
Henk Betlem Dick Hoeksema Kees Jan Lastdrager Mathilde Matthijsse Michel de Smit Chris Spoor Martin Verhage	3* 3* 3* 3* 3* 3* 3*	
Mario de Wever	2*	

*) = werkt in ploegendienst, soms overdag beschikbaar @ = doordeweeks beperkt beschikbaar

Erik Veerhoek, hoofdtrainer

Duiken in Sri Lanka

Op verzoek van Dick Hoeksema een stukje over Sri Lanka, de bakermat van onze kinderen en dus is dit ook niet zomaar een stukje over duiken...

Jolien (mijn vrouw) en ik zetten voor eerst voet op Srilankaanse bodem januari 2001.

Voor ons een beladen reis, we wisten dat de moeder van Jolien ziek was, maar tijdens deze trip kregen we het bericht dat haar conditie snel achteruit ging. We hoefden niet gelijk terug maar moesten wel bereikbaar blijven. Voor het eerst in ons vakantie vierend leven kozen we voor een korte rondreis met auto en chauffeur. We konden toen niet vermoeden hoe deze tour ons leven zou veranderen.

Onze chauffeur was Wi-Jé een vrolijke Singaleze man, die het klappen van de toeristische zweep kende. We werden meegenomen naar Spice gardens waar je tegen veel te veel centen niet-werkende kruidenmengsels kon kopen en stopte bij gem factories in de hoop dat we edelstenen kochten en hij commissie kreeg. Hij was welingelicht en na de tournee rond de mooie bezienswaardigheden van het eiland bracht hij ons naar het paradijselijke "paradise beach". We hadden verteld dat we wilden duiken, we hadden al onze duikzooi bij ons, en Wi-Je bracht ons naar de beroemde Mr. Eddy. Mr. Eddy was ons miskenbaar Duits, klein en dik. Hij runde een duikschooltje vanuit een aftands run down betonnen hotel dat zijn glorie jaren reeds lang achter zich had. Net als Eddy overigens maar daarover later. We hebben toen maar een paar duiken kunnen maken, waaronder een duik waarbij een trekkoord van een ontluchtingsklep vast zat onder de tankstrap.. zo wat ga je dan snel naar beneden.. Helaas kregen we toen bericht dat het helemaal niet

goed ging met mijn schoonmoeder en zijn we hals over kop terug naar huis gegaan. Drie weken nadat we thuis waren is ze overleden.

Een jaar later waren we zover dat we weer terug wilden naar dat eiland dat eigenlijk ons hart wel een beetje had gestolen. Bitterzoete herinne-ringen. Dit keer gingen we het anders aanpakken.

Maar Wi-je vonden we stiekem eigenlijk wel erg grappig en rondrijden in je eigen busje zodat je kon gaan en staan waar je wilt, sure beats backpacking.. En och we werden ook een dagje ouder toch.

Maar helemaal on the beaten track wilden we toch ook niet. We vroegen aan Wi-jé of hij een busje kon regelen en wij zouden hem per dag betalen, een goede fooi geven en dus geen spicegardens en gem

factories meer. En de hotels zouden we zelf uitkiezen, niet goed? Dan konden we verder rijden. Het kwam allemaal voor elkaar. Wi-Je had een grote piepschuim doos in het busje waar we ijsstaven uit de visfabriek indeden ,flessen bier, cola en water erbij en of we go.

Nu was ons ons geluk dat in dat jaar 2002 er een staakt het vuren was getekend tussen de Tamil-tijgers en de Singalese regering. Het zwaarbevochten Trincomalee, ooit een welvarende toeristische trekpleister in het oosten van Sri-Lanka kon sinds jaren weer bezocht worden. Daar moesten we heen. Het werd een tocht langs ontelbare roadblocks met ongelovige militairen die allemaal dachten dat we van de UN waren of zoiets . Nee hoor gewoon Henk en Jolien uit Middelburg .Onze chauffeur was duidelijk zenuwachtig en had sinds een jaar of vijftien ook geen bezoek meer gebracht aan dit deel van zijn eiland. Trincomalee was een kapotgeschoten spookstad, de gevels waren ooit beschilderd met reclames voor Kodak, nu verweerd en vol kogelgaten. Het hotel was een toevluchtsoord voor Tamil-ministers en andere louche figuren en werd opengehouden met steun van de Tijgers. We hebben uiteindelijk kunnen duiken in Trinco op Pigeon-island, maar daar heb ik al een keer een stukje over geschreven . We hadden een dikke week uitgetrokken om te gaan duiken, dat bracht ons weer bij onze hut aan het Paradise Beach. Mr. Eddy hield nog steeds residentie in het Weligama Beach Hotel 4 km. verderop. Het was wel even schrikken toen we aankwamen bij onze Duitse vriend, toerisme was in die tijd op een all time low, de enkele backpacker die voorbij kwam was geenszins van plan meer dan 50 cent uit te geven voor een fles bier laat staan 30 dollar voor een duikje. Edje zat in zak en as, de twee tot duikschool omgetoverde hotelkamers waren te smerig voor woorden en het geheel maakte een desolate indruk. Maar Eddy was blij ons te zien en was opgetogen dat we een weekje bij hem wilde duiken, al waren wij daar niet zo zeker meer van na het zien van de rotzooi. Gelukkig hadden we onze eigen meuk bij ons en was het luxe om met z,n tweeën te kunnen duiken.

Het onderwater landschap is al even grillig als het land zelf. Het vreemde is de afwezigheid van koraalriffen, die je eigenlijk wel zou verwachten in dit deel van de wereld. Het bleek een reden te hebben, Sri lanka kent twee bevolkingsgroepen, Tamil en Singalezen, de zich superieur voelende Singalezen, schopten de Tamil bevolking van hun land en jaagden ze naar het noorden. De Tamil waren bedreven in landbouw maar de Singalezen niet. Ze maakten van de vruchtbare akkers rijstvelden en al snel was de grond uitgeput. Ze bedachten een goed plan, ze bliezen de koraalriffen op en stookte het koraal in kalkovens om tot kunstmest. Tadaaa.

Sommige delen zijn gespaard gebleven er is wat rif bij Hikkaduwa en in het zuiden van het eiland een paar kilometer uit de kust schijnen twee hele grote riffen te liggen, de Great Basses. maar ik ben tot op heden niet achter gekomen hoe je daar kan gaan duiken, als je niet toevallig een vriendje bent van Abramovitz of zelf een zeewaardig jacht hebt. Maar goed alle vissen die er zijn in de Indische oceaan kun je ook tegenkomen voor de kust van Sri Lanka. Onderwater veel rotsformaties, waar zich opvallend veel murena's schuilhouden. de grote bruine, gele en zelfs een keer een witte spookmurena. Grote scholen Sweetlips en boven je hoofd de jagende Barracuda's.

Het lastige aan duiken hier is de surge, de deining die onderwater doorgaat tot op een meter op vijftien en die je heen en weer wiegt. Soms een klein beetje maar soms zo heftig dat je meters heen en weer en omhoog en omlaag geslingerd wordt. Mijn duikcomputer geeft de strijd op en slaat op tilt.

"I've been under a lot of pressure."

De boot wordt bestuurd door Chamindra, duikmaster Srilankan style, eigenlijk een goeie knul met een slecht beroep, Chamindra vangt vissen stopt ze in plastic zakjes met antibiotica en extra zuurstof en verkoopt ze door aan handelaren. Een aquariumvisser dus. We brachten een bezoek aan zijn huis c.q. werkplaats, we werden er niet vrolijk van. Tientallen bijzondere en minder bijzondere tropische exemplaren, in een plastic zakje net als de bekende goudvis, triest. Triest ook zijn de verhalen achter zijn morbide beroep. Deze jongens zijn straatarm en beschikken slecht over zeer basale kennis wat duiken met je lichaam doet. Een duikcomputer kennen ze niet laat staan betalen. Een ongeval ligt voor het oprapen, en vele dragen de gevolgen van de bends, verlamde ledematen, blind aan een oog of zijn gewoon dood gebleven. De enige remedie die ze kennen tegen decompressieziekte is terug naar beneden, zo veel mogelijk flessen aanrukken en hopen dat de verschijnselen verdwijnen. Ze weten wel veel vissen te vinden dat dan weer wel.

Het verhaal achter Mr. Eddy oftewel Edgar Ruprecht, vroeger bezat deze man diverse duikscholen op de Malediven en was hij een bekend onderwaterfotograaf. Na een ruzie met zijn vrouw is hij weggejaagd van de Malediven en berooid neergestreken in Sri-Lanka. Kort voor onze ontmoeting was door zijn eigen koppigheid ook nog eens zijn zeiljacht ten prooi gevallen aan de branding. In ieder geval had hij nu zijn eigen wrak om op te duiken. We beleefden die week veel avonturen met Eddy, van een bezoek aan een slangenboerderij, een duikexpeditie naar een vliegtuigwrak en het klaarmaken van Sashimi (rauwe tonijn, zo van de markt, in de tropen) aah don't worry. Als je eraan doodgaat weet je tenminste hoe het komt.

We zijn Eddy nog vaak tegengekomen en nog vaak met hem gedoken. Later heeft hij van oude zeecontainers een nieuwe duikschool gebouwd en is hij getrouwd met een Singalese vrouw. Maar het (duik)toerisme komt nog niet echt van de grond. Maar Eddy redt zich wel.

In 2003 kregen Jolien en ik het goede nieuws dat er in Kandy (Sri Lanka) een klein meisje op ons zat te wachten. Onze dochter Rasika. In 2005 mochten we Omar gaan halen. Samen gaan we nog vaak terug naar Sri Lanka, en natuurlijk pikken we dan een paar duikjes. Nu in het zuiden bij Dicwella. Mooi wrak en veel vis. Maar zo onbezonnen en avontuurlijk als bij Mr. Eddy wordt het niet meer.

Wil je ook keer bij Eddy duiken kijk dan op <http://www.cbg.de/bavariandivers/>

Henk Jobse

Fotoraadsel 7, de oplossing

De goede oplossers van raadsel 7 proficiat!

Het fotoraadsel is een ware duowedstrijd geworden tussen familie Van Es en familie Verhage-De Jong!
Ze hadden ook het vorige raadsel weer goed opgelost: een waaierkokerworm.

Fotoraadsel 8, wie raadt dit?

Het derde raadsel van de tweede serie van vijf! Zal fotoraadsel 8 het verschil gaan maken in de strijd?

Ik ben benieuwd!

Mathilde Matthijsse

Stuur je oplossing per e-mail (onderwerp: fotoraadsel 8) uiterlijk 11 oktober naar Mathilde Matthijsse

In de oktober Luchtbel wordt de winnaar bekend gemaakt.

veel succes!

Magic Foto Experience op de Filipijnen, dl 2

Reisverslag Magic Foto Experience en Malapascua (deel 2)

Deel 1 in het vorige nummer betrof het gedeelte van de reis waarbij verbleef op het resort Magic Island in Moalboal op het eiland Cebu, Filipijnen. Dit gedeelte van de reis betrof een groepsreis gericht op fotografie onder begeleiding van Karin Brussaard. 30 mei was de laatste dag en samen met 1 andere reisgenoot gingen we op weg naar Malapascua, het Exotic Island resort. Main objective: deresher shark (voshaai) ontmoeten. In principe komt de voshaai overal voor maar de beste kans om hem daadwerkelijk te zien is op Monad Shoal bij Malapascua. Deresher shark is herkenbaar aan z'n hele lange staart die meestal net zo lang of langer is dan z'n lichaam. Voor de rest een nogal verlegen tiepje die er heel aalbaar uitziet. Toch wel anders dan de meeste andere haaien.

Ook deze verplaatsing van de reis was bijzonder goed geregeld. Omdat mijn reisgenoot 's middags al een duik wilde maken in Malapascua vertrokken we vroeg althans we hadden nog wel tijd voor een ontbijtje op het gemak en om half 8 zaten we in de auto richting Cebu City. Daar moesten we dan weer overstappen op een andere auto / taxi die ons vervolgens naar Maya bracht. In Maya stap je dan op de boot van Exotic die ons naar het eiland vervoerde. Het lachwekkende was wel dat je met een heel klein sloepje (en dat met die zware spullen) naar de boot werd gebracht. Niet een sloepje waar je normaal veel vertrouwen in zou hebben, maar ach het gaat kennelijk al lang goed zo dus zal nu ook wel zijn nietwaar. En zo was het ook, alle spullen droog aan boord en het laatste stuk van deze transfer van 6 uur (vanaf Moalboal) duurde nog een half uurtje naar een eiland waar geen auto's rijden, heerlijk !

Wanneer je aan komt varen dan zie je zo al dat dit een echt bounty eiland is, een groot wit strand met palmbomen. Dit moet wel goed worden en zo niet dan was het maar 5 nachten. Wel had ik al wat recensies gelezen over dit resort en was ik voorbereid, ik verwachtte op basis van de diverse meningen ook zeker niet hetzelfde als Magic Island. En gelukkig maar, want zo was het ook. M'n kamergenoot had de basic kamer geboekt met alleen fan en er stond ook bij ' eenvoudige kamer'. Dat was het ook, geen teleurstelling maar wel dat ik dacht ' moet nu zelfs de spiegel er dan armoedig uitzien'. Maar geen punt, het leek in ieder geval schoon, er was een douche, een bed en toilet en het was goed zo. Overigens is er ook op het resort een prachtig toilet en doucheblok zoals je ook op de betere campings tegenkomt.

Het hele resort is eigenlijk gebouwd op het strand, letterlijk....dus overal zand zand zand. Schoenen uit en zelfs in het restaurant lekker met je tenen door het zand kroelen, dat is toch wel echt vakantiegevoel. Ik heb zelf die dag een rustdag ingelast, ik moet zeggen dat ik wat dat betreft toch wel enigszins rustig aan doe en goed voel wat er wel en niet kan. Voor meer dan 2 duiken per dag wil ik echt goed uitgerust zijn. Uiteindelijk hadden we voor de 4 duikdagen ook een pakket van 10 bootduiken en voor mij was dat genoeg. Ik vind het ook heerlijk om lekker te ontspannen met dus voeten in het zand en een lekker vanilla/mango shake (om maar wat te noemen) te chillen.

Het fijne van het resort is in ieder geval dat je niet de hele dag achter elkaar consumpties moet afnemen als je in het restaurant zit, niemand komt zeuren en ze proberen ook hier om het je naar de zin te maken. Ook hier hadden we 'fullboard' maar moest ik toch wel wat bijschaven qua het vegetarische deel. Je kon kiezen uit een aantal gerechten, behalve de vegetariër: 1 gerecht. En dat was elke dag groenten uit blik wat werkelijk niet te hachelen was. De ene dag 'buttered' en de andere dag met hoisin saus. Dat had ik gauw bekeken en inmiddels snappen ze met enige sturing van mijn kant dat je van 'sizzling beef' een prachtig vegetarisch gerecht kan maken, jawel: 'sizzling vegetables'. Ineens zijn de groenten dan een stuk verser en wordt je gerecht sissend op een gietijzer plaatje geserveerd en is het smullen.

De fan op de kamer bleef de eerste nacht uit, m'n kamergenoot had er last van, achteraf voor mij een minder goed idee en dat is ook bij 1 nacht gebleven. In de periode mei zou ik de volgende keer ook een kamer met airco boeken, dat is wel wat duurder maar je nachtrust is toch ook belangrijk. Alhoewel die per definitie wat aan de korte kant is als je tresher sharks wil zien. Dat is reveille om 4.30 uur...AM ! De trompet is hier dan vervangen voor gekletter van persluchtflessen en ronkende motoren. En omdat men kennelijk toch al in de veronderstelling is dat niemand op z'n bed blijft liggen als je tresher sharks kan ontmoeten begint de tuinman ook maar vroeg met z'n werkzaamheden en wordt er verder al luid gebabbeld door de tresher hunters.

Fris en fruitig meldden we ons om 4.45 voor de briefing en krijgen we te horen hoe Monad Shoal eruit ziet en hoe de groepen zich over dit eilandje op 20-25 meter diepte zich gaan verplaatsen. Het punt is dat Monad Shoal een poetsstation is en haaien en andere grotere vissen voor een grote schoonmaakbeurt langskomen. Geen garantie dat we de haai of haaien zullen zien...' hm, zeg ik ben toch ook zeker vroeg m'n bed uit, doet die haai ook maar'. Er zijn verschillende punten op het eilandje waar gepoetst wordt en elke groep zal telkens op een verschillend

punt zijn. En na een aantal minuten draai je weer door. Bij het fotograferen: niet flitsen en voor de rest blijf zo laag mogelijk en hou je zo stil mogelijk. En zo begint de zon op te komen en gaan we op pad, een bootritje van ongeveer 20 minuten naar de plek. Eenmaal opgetuigd aan het touw naar beneden, het eilandje is vrij vlak en het zicht is redelijk / goed. Geen stroming en dat is natuurlijk fijn. Zo de eerste keer hier liggen wachten is eigenlijk een dom gevoel. Met z'n allen laag aan de grond, rustig en maar kijken in het blauw...en maar kijken....en maar kijken....gaaaaaap ...M'n luchtverbruik is nog steeds belachelijk hoog en hier geen mazzeltjes met opvullen tot 230 en meestal geen eens een volle tank tot 200 bar dus voor mij zit het er na 50 minuten echt op, 50 bar dus tijd om aan de veiligheidsstap te gaan denken. Niemand heeft die ochtend de voshai gezien.

Na de duik is het tijd voor een ontbijtje en opmaken voor de rest van de dag. Om 9.00 tijd om te vertrekken richting het wrak de Dona Marilyn en Gato Island. Met name de laatste stond op m'n verlanglijstje. Het wrak Dona Marilyn had ik me nog niet speciaal op gefocused maar ik wist inmiddels er iets vanaf. Het betreft een ferry die in 1988 gezonken is in een tyfoon en waarbij 500 mensen zijn omgekomen. Bij de briefing vertelt de gids 'but don't worry no bones left'. Nou gelukkig maar zou ook wel respectloos zijn geweest dus had niet anders verwacht. Het schip is 98 meter lang en ligt op z'n kant, 21-33 meter. Kan niet beter liggen dus eigenlijk.

Gato Island is ook heel speciaal, het is een eilandje op normaal 50 minuten varen vanaf Malapascua. Bijzonder aan het eiland is dat er een tunnel is van zo'n 40 meter waar je doorheen kunt en een hele grote kans op ontmoeting met de witpuntrifhaaien die er een tukkie liggen te doen. Dus deze duiken heb ik wel zin in.

Om 9.00 vertrekken we dan ook, het weer is goed en een lekker glad zeetje. Gelukkig maar, want na zo'n 45 minuten varen is de bemanning ineens heel druk bezig met de motor die het na enkele minuten **dan** ook laat afweten. Wat druk marifoonverkeer achter ons en we horen dat we moeten wachten op een andere boot waar we mee verder kunnen. Doordat het goed weer is en we daar maar wat dobberen laat iedereen het ook gelaten over zich heen komen. Geen gemopper, geen gezeur. Na een tijdje verschijnt er

inderdaad een andere boot en worden wij en alle spullen overgeladen op de vervangende boot. Op naar de Dona Marilyn. Ook hier weer hetzelfde ritueel, m'n buddy, gids en ik (voordeel van nitrox: hebben de meeste niet, dus klein groepje) liggen er als eerste in. Er was al verteld dat er een stevige stroming kon staan, in dat geval: langs het touw naar beneden en dan direct achter het schip uit de stroming. En inderdaad: een flinke stroming waar je net tegenin kon zwemmen. En achter het wrak redelijk chill. Wel iets minder zicht. En wat een prachtig wrak, ik kom terug op m'n mening dat duiken op een wrak niet leuk is. Prachtig begroeid en volop mogelijkheden voor fotografie...als je batterij je niet in de

steek laat. Ik zet m'n camera aan en 'Oly' is onverbiddelijk: 'batterij leeg'. Na een paar verwensingen de boel maar uitgezet en genoten van het wrak. Het is het lot zullen we maar zeggen: ik zal een keer terug moeten. En aan het einde van de duik een tweede mening waar ik op terugkom: de longhose voor het simpele creatieve duiken. Vond ik maar onzin maar die van m'n buddy zou z'n nut gaan bewijzen. Ik had keurig 50 bar teken gegeven en we waren ook op tijd om de opstijging langs het touw te gaan maken. Alles best volgens het boekje. Maarrrr, we moesten ook nog dat kleine stukje tegen de stroom inzwemmen en het was druk aan het touw. Heel druk ! Dus duurde het een poos voordat we de veiligheidsstop daadwerkelijk konden gaan maken.

Inmiddels wees mijn manometer (op de stop) 20 bar aan. Dit hangend aan dat touw in de stroom, m.a.w. touw loslaten was wel vragen om problemen. Nu word ik niet warm of koud van dit 20 bar gegeven maar ruim was het niet. Ik communiceerde hier ook netjes over en m'n buddy bood aan om lucht te delen. In eerste instantie nam ik het aanbod niet aan maar bedacht me vanwege het feit dat hij een longhose heeft. Eigenlijk toch wel handig, je hoeft niet zo bovenop elkaar te liggen (met die camera's tegen elkaar beukend) en ik hou wel een reserve voor een noodgeval. Dus dat hebben we uiteindelijk toch wel gedaan. Op een gewone ALV had ik het niet gedaan (en had ik ook genoeg gehad voor die 3 minuten).

De oppervlakte-interval werd gehouden op weg naar Gato island, toch ruim een uur varen. Hier zouden we het eerste stuk driften, we konden of door de tunnel of met de stroom mee. De tunnel zag ik nog niet direct zitten, voelde me er niet comfortabel genoeg voor op dat moment en dus ook niet gedaan. Voor wat betreft het driften was het eerste stuk wel echt driften. Je camera vasthouden en gaan met die banana, met geluk nog even vasthouden aan een rif om een foto te maken. De gids had vooraf gevraagd 'do you want to see shark'. Natuurlijk dacht je wat, stiekemweg stond Gato Island daarom ook op m'n verlanglijstje. Na even driften wenkt de gids ons richting een klein grotje /overhanging. En jawel hoor, daar liggen er 2. Ze zien ons niet want ze liggen met hun rug naar ons toe. M'n buddy begint ze te fotograferen en de gids loodst me nog een paar meter verder, en daar zwemt er eentje. Gaaf zeg. Weer terug bij de slaapplek maak ik ook een paar foto's waarop 1 van de 2 schrikt en het hol verlaat, ik besluit gelijk te vinnen om zodoende aan de andere kant hem tegen te komen, camera in de aanslag.

Helaas zwemt hij net over me heen. Jammer. Maar een ervaring erbij. Geen tresher shark die dag maar wel een witpunt rifhaai. M'n gids en buddy kijken me een beetje warrig aan wat ik nu weer aan het doen ben, ik laat de foto zien van de wegzwemmende haai en ze snappen het. We zwemmen weer door, stroming is wat minder en de gids gaat in draf ten teken dat hij een zeepaard ziet. En een grote, ik heb helaas de groothoek op de camera zitten en was weer verkeerd zuinig door de ring niet te kopen waarmee ik toch nog kan zoomen dus ook hier gemiste kans (voor de oplettende lezer, m'n buddy had gelukkig zelfde camera en reserve batterij dus probleem lege batterij opgelost). Aan het einde van de duik besluit ik dat Gato island ook de moeite waard is om voor terug te komen. Het leuke is dat er allemaal rotsblokken en eilandjes zijn en je niet kaal langs een rif zwemt. Maakt het duiken toch weer net wat leuker. 3 duiken op 1 dag vind ik wel genoeg en valt al niet meer onder de noemer conservatief duiken dus ik besluit de rest van de dag in chillstand te gaan. M'n buddy gaat wel voor een schemerduik.

De tweede tresher shark hunt laat ik aan me voorbij gaan, eigenlijk wil ik na de slechte nacht ervoor even bijtrekken. Net zo goed had ik wel kunnen gaan, want ik moet m'n buddy wakker maken en inmiddels de bekende reveille van kletterende persluchtflessen etcetera. Ook die ochtend liet de tresher zich niet zien en ik blufte naar iedereen dat dat de volgende ochtend nog anders zou gaan worden. We zouden hem gaan zien en hij zou recht op me afzwemmen.

Maar of dat waarheid zou gaan worden liet nog even op zich wachten, eerst naar de Calangaman islands. Een dagtocht waarbij het bootritje zo'n 1,5 tot 2 uur in beslag nam. Kort samengevat de ervaring: mooi, nieuwe dingen gezien zoals een nieuw soort spons en

een bijna fluorescerend soort mos maar deze plek sla ik de volgende keer over. Evengoed blij dat ik geweest ben.

En dan de derde dag van de jacht op voshai, niet om 5 uur vertrekken maar 6 uur, dat scheelde alvast weer. Dit keer kon ik me beter vermaken op dit doodse onderwatereilandje. Ik lag rond te kijken en heb me kostelijk liggen vermaken, wat een drukte van die vissen. Er kwamen wat poetsvissen polshoogte nemen en je even van top tot teen analyseren wat er geпоetst moest worden, ik moest goed op m'n mondstuk bijten om deze niet te verliezen door de grote grijns die ik niet kon onderdrukken. Ook een grote titan trekkersvis (die heel agressief kunnen zijn) liet zich eerst lekker poetsen en vervolgens ging hij z'n ontbijt klaarmaken. Ik lag me werkelijk te bescheuren onder water en tegelijkertijd met opperste verbazing te kijken hoe zo'n dier het voor elkaar kan krijgen om grote brokken steen te verplaatsen, echt groot! Maar goed: doel was nog steeds de voshai dus we verplaatsten ons weer, ineens zag je de gids z'n blik vasthouden en z'n hand in een richting wijzen. Zou het echt? En jawel de eerste glimp opgevangen van de tresher. Een Yes gevoel overmant me en ik voel de adrenaline bijna door de aderen stromen. Maar ik verman me want dat lucht he...zal me niet gebeuren toch dat-ie nog een keer komt als ik er net uitga. Een paar minuten later liggen we opnieuw bij een poetstation en de gids geeft duidelijk de plek aan waar ik het beste kan gaan liggen, en ik zie waarom, de poetsbrigade ligt pal voor m'n neus klaar. Even later zien we de tresher komen, steeds dichterbij. En zoals beloofd..recht op me af. Maar helaas niet te dicht. Het is me duidelijk dat de tresher shark echt de kat uit de boom kijkt. Na enkele rondjes voor ons gezwommen te hebben en ik nog wat heb kunnen filmen en tenminste 1 redelijke foto gemaakt te kunnen hebben vertrekt hij/zij weer. Ons achterlatend met een mooie ervaring rijker. Morgen een herkansing.

De volgende duiken op deze dag splitsen mijn buddy en ik zich op. Ik besluit om mee te gaan met de korte boottrips van 10 minuten naar Pawihan Hole en aansluitend Palaw Palaw. We zijn met z'n viertjes als we het water in duiken bij Pawihan hole: gids, een echtpaar en ondergetekende. Weer nieuwe fotoobjecten, beetje apart was wel een gids die ook fotografeert maar dat ik eerst moest wachten tot deze klaar was...hmm. Ok vooruit, 't is vakantie, niet zeuren.

Na ruim een half uur duiken komen we een naaktslakje tegen en terwijl ik die aan het fotograferen ben hoor ik ineens hele wilde geluiden. Duidelijk geschreeuw door een ademautomaat. Ik kijk rond me heen....ik zie niemand, steek m'n hoofd iets boven een rots uit en gauw weer terug...oeps ! Er staat ineens een poepje stroming. Ik grijp me maar vast, wel zo makkelijk. En hoe ik ook rond me heen kijk terwijl ik die voor onderwater onnatuurlijke geluiden hoor...ik zie niemand. Shit. Dat denk ik dus niet zo vaak onderwater. Maaruh, dat ik toch echt niet weet waar ik precies ben, waar exit point is en er staat een flinke stroming. En dit is het moment dat ik besef waar zo'n boei makkelijk voor is, moet je hem wel bij je hebben.

De oppervlakte opzoeken is niet zo moeilijk, maar dan ? Gelukkig draai ik m'n hoofd nu iets verder dan comfortabel en zie ik m'n gids zwaaien, die hangt al op z'n veiligheidsstop een stuk achter me. Dus ik laat me los en laat me naar hem toe drijven. Geen groots avontuur, maar wel weer een leermoment (boei inpakken).

En dan is de laatste duikdag van de vakantie aangebroken, opnieuw het ritueel 's ochtend vroeg, daar ga je aan wennen. Heel even zien we de tresher shark maar dat was niet noemenswaardig. Het blijft wildlife en laat zich niet sturen, we komen wel een keer terug, maar ik mag nu met recht m'n tresher shark shirt gaan kopen.

Als laatste duik nog een duikje rond Uban Bato, ook weer zo'n verzonken eilandje waar er dus kennelijk nogal wat van zijn rond Malaspascua. Dat is ook wat ik er zo leuk aan heb gevonden, het zicht is over het algemeen wat minder dan gebruikelijk in tropisch water maar de verscheidenheid aan onderwaterlandschap is super. 2 plekken op de Filipijnen die niet ver van elkaar vandaan liggen maar toch heel divers zijn. Ook de verscheidenheid aan naaktslakken was groter rond Malapascua dan bij Moalboal.

Deze zelfde reis (Moalboal en Malaspascua) zou ik zo weer doen, niet zo direct volgend jaar maar over een jaar of 2 / 3. Volgend jaar wordt het hopenlijk een reisverslag van Sulawesi. Ik ben erg benieuwd.

Linda Raaphorst

mutaties per 1 juli

LEDENADMINISTRATIE DUIKTEAM "ZEELAND"

INSCHRIJVINGEN

Geen.

UITSCHRIJVINGEN

Ben Wolters
Cees Deijnen
Eric van Zanten

OVERIGE WIJZIGINGEN

Geen.

Le Serpent

Duiken op Serpent alleen onder strenge voorwaarden toegestaan

PZC vrijdag 08 juli 2011 | 23:24 | Laatst bijgewerkt op: vrijdag 08 juli 2011 | 23:31

SCHARENDIJKKE - Rijkswaterstaat en duikbond NOB hebben nadrukkelijke voorwaarden gesteld voor een duik op de Serpent bij Scharendijke.

Het wrak is met het afzinken vrijdagmiddag verschoven en aanmerkelijk dieper terecht gekomen dan de bedoeling was.

Het dek ligt op 23 meter diepte, wat betekent dat daar tot de bodem van het schip nog zo'n acht meter bijkomt. Bovendien is bij het verschuiven flink was slik en zand meegenomen. In en rond het schip is het zicht daardoor (voorlopig) niet meer dan anderhalve meter. Duikers wordt afgeraden zonder zogeheten reel (haspel met gidslijn) het wrak binnen te gaan. Ook wordt benadrukt dat duiken op een wrak onder deze omstandigheden niet geschikt is voor onervaren duikers.

De voorwaarden worden onderschreven door alle bij het afzinkproject betrokken partijen, zo is vrijdagavond laat officieel bekend gemaakt.

Duikverslag Le Serpent

“Opgevist” uit het Duikforum

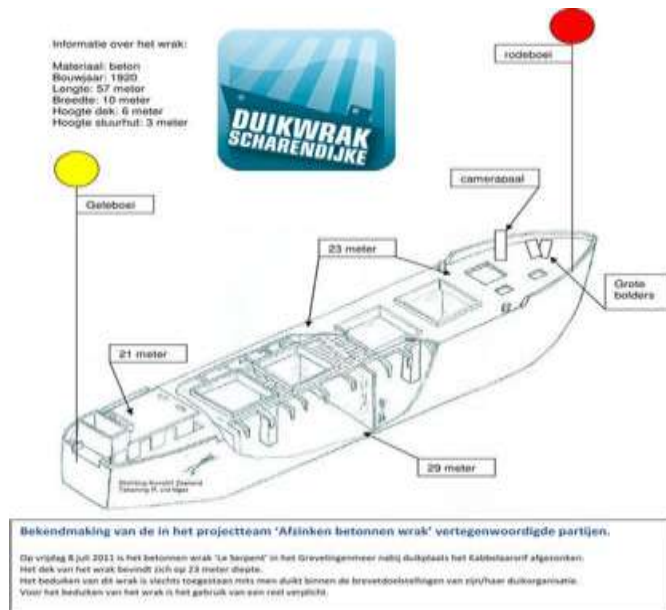
Vanavond samen met buddy Marco gedoken op het twee dagen geleden afgezonken betonnen schip Le Serpent in de Grevelingen. Iedereen zal inmiddels wel weten dat het afzinken niet helemaal volgens het plan is gebeurd en nog meer mensen hebben daar hun mening over. Maar daar zijn andere threads voor op DF, hier gewoon ons verslag van onze duik, want daarvoor is het immers afgezonken!

Aangekomen in Scharendijke viel het ons op dat het er zo rustig was, we hadden eigenlijk wel meer duikers verwacht, maar kennelijk waren wij de enige?

Via de steiger zijn we te water gegaan en op ons rug zijn we naar de rode boei gezwommen. Toch nog wel 5 minuten pedellen. We zijn daar via de lijn afgedaald tot zo'n 25 meter diepte waar we op de boeg van het wrak aankwamen. Het zicht was vrij goed, enkele meters. Via de wand zijn we nog verder afgedaald tot op de bodem. Daar was goed te zien met hoeveel kracht het schip zich had verplaatst. Grote opgeschoven stukken grond/blubber waren zichtbaar. Na om de boeg te zijn gezwommen zijn we bakboord weer terug het dek op gedoken, kennelijk net iets verder dan de camera paal, want achteraf besepte we dat we deze niet gezien hadden. We zagen al gelijk de RVS draad die over de hele lengte van het schip gespannen is. Deze hebben we voor het gemak het eerste gedeelte gevolgd tot we bij de opening van het eerste ruim kwamen.

De ruimen zijn behoorlijk diep wat pas opvalt als je je lamp langs de verticale palen laat schijnen. Het is natuurlijk erg verleidelijk om niet even een kijkje daar te nemen dus even terug gezwommen naar de RVS lijn en daar m'n reel op vast gemaakt. Met z'n tweeën naast elkaar zijn we langzaam afgedaald en zoals net beschreven daal je behoorlijk nog wat af. Ook op de bodem vind je dan weer een RVS draad die je kan volgen. Handig, maar ik vertrouw in dit geval ook nog graag even op mijn eigen lijntje waar ik weet waar het begin zit. We zijn maar een stukje het ruim in gegaan, maar ook al kijk je naar boven, je ziet echt niet meer of je nu wel/niet onder een plafond zit. Ik denk zelf dat hier nog menig duiker wel eens kan gaan schrikken als die opeens beseft dat je redelijk diep zit en niet meer vrij kan opstijgen.

Dat kan het gemene van dit wrak zijn (niet alleen van dit wrak, gewoon van ieder wrak!)

Na weer op het dek te zijn beland hebben we de reel los gemaakt en verder richting stuurhuis gezwommen. Onderweg kwamen we uiteraard de andere openingen van het ruim tegen. Ik kan mij al wel een mooie voorstelling maken dat als je met meerdere duikers bent er allemaal lichtbundels schijnen door het ruim. Nu waren wij alleen en dat heeft z'n voordelen omdat we nu namelijk een geplastificeerd papier vonden dat recht geeft op een gratis abonnement van het tijdschrift Duiken. Mooi meegenomen

Het stuurhuis is in verhouding niet groot, maar ook hier kan je gemakkelijk in. Tegen het plafond bevindt zich een redelijke luchtbel waar je je hand in kan steken. Het doet wel raar aan

om te zien dat de muurtjes van het stuurhuis van baksteen zijn opgebouwd. Dan heb je meer het idee dat je op een huis duikt. Ook nu zie je dat het geen schip is dat ter plekke echt is gezonken, het hele stuurhuis is namelijk behoorlijk schoon en leeg. Maar daar gaat vast tzt verandering in komen!

Vanuit het stuurhuis zijn we nog even naar de achterstevan gedoken, ook hier zie je dat de bodem met wreed geweld is omgeploegd. Na nog even terug te zijn gezwommen naar de openingen van het ruim, zijn we op het kompas richting wal gezwommen. Op dat moment hadden we ruim een half uur gedoken en zaten we zo'n 4 minuten van deco af (Lucht 21%). Een paar minuutjes later zaten we al tegen de glooiing aan en werd de nultijd wejer snel langer. Ook de temperatuur van het water werd een stuk warmer. Mooi dat we gelijk over de reefballs heen zwommen. Deze waren behoorlijk begroeid met daar omheen veel botervisjes, kreeften en krab. Tja, of dat leven ook op Le Serpent zal komen is alleen maar te hopen natuurlijk.

Resumerend, een leuk wrak, natuurlijk net niet echt genoeg om dat gevoel er bij te krijgen wat er allemaal zou zijn gebeurd ten tijde van het zinken door bijvoorbeeld het noodlot. Aan de andere kant, het is een mooi object om bepaalde skills te oefenen en wat is er dan handiger dat je je vooraf al bekend kan maken met de situatie middels tekeningen, film etc. Desondanks, het blijft een wrak met alle risico's die daarbij horen. Net zoals de terugrit met de auto of het gebruik van een droogpak..... (Tijdens deze 599ste duik van mij moest ik helaas weer ervaren hoe is het is om semi nat te duiken in een droogpak.)

Voor deze duik is toch wel snel een 15 liter nodig wil je met lucht (21%) een redelijk lange duik maken binnen je nultijd. Ga je voor nitrox om je nultijden langer te maken, dan zal je al snel een D10 of meer nodig hebben. Daarbij rekening gehouden dat je via de bodem weer terug zwemt richting kant

Wellicht dat ik bij volgende duiken weer andere inzichten krijg!

Gr. Leon

Zeeleeuwen Oosterschelde blijken vermiste duikers

PZC maandag 20 juni 2011 | 07:22 | Laatst bijgewerkt op: maandag 20 juni 2011 | 07:23

WILHELMINADORP - De twee Belgische duikers die zaterdag bij het strandje Putti's Place aan de Oosterschelde (bij 't Goese Sas) waren vermist, zijn na enkele tijd weer gevonden.

De duikers waren onder water waarschijnlijk verdwaald en uit koers geraakt. Omdat ze niet terugkeerden op de plaats waar ze naar beneden waren gegaan, hebben mede-duikers rond 13.00 uur groot alarm geslagen.

Ambulances, drie duikploegen, een team van de KNRM en twee brandweerwagens waren naar de plek des onheils gekomen, evenals een traumaten politieheliikopter. Intussen zagen de opvarenden van het zeiljacht MO uit Veere de twee ronddobberen en ondernamen actie. Schipper Frank de Bruijn: "We waren de enigen in de wijde omtrek. Ik dacht eerst zeeleeuwen te zien, want vanwege het weer was het zicht slecht. Maar het waren duikers. Met enige moeite hebben we ze, gezeurd aan touwen, aan boord getild, waarna we ze bij de sluis aan wal hebben gezet. We hebben een taxi voor ze gebeld." Volgens berichten op Twitter hebben de twee onder het genot van een cognacje de berichten naderhand op internet zitten lezen.

Haai aan de haak bij Dishoek

PZC vrijdag 1 juli, door Miriam van den Broek

De haai die woensdagavond bij Dishoek is gevangen.

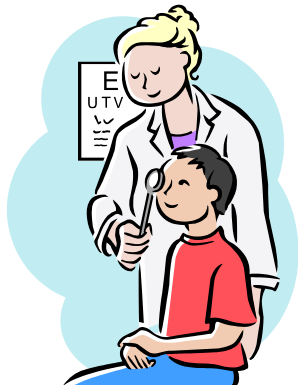

DISHOEK - "Het lijkt wel een haai", riep Wim Sturruus woensdagavond verrast uit toen hij op het strand in Dishoek ontdekte wat er aan zijn hengel zat.

Sturruus is in Zeeland op vakantie en gooit elke dag even zijn hengel uit. Deze keer hing er een 90 centimeter lange haai aan de haak. "Ik dacht: hoe krijg ik die in godsnaam van de haak af? Ik durfde het niet vast te pakken." Een andere visser schoot met een tang te hulp en kreeg de haak er probleemloos uit. Het dier is teruggezet.

Volgens Jaap van de Hiele van Eerste Hulp bij Zeezoogdieren gebeurt het vaker dat hondshaaien of zandhaaien voor de Walcherse kust worden gevangen. Volgens hem zijn de dieren ongevaarlijk.

Een stukje over de bootduik dat niet over duiken gaat

Op 25 juni was het weer zover, de eerste bootduik van 2011 voor DTZ met de Cornelis Laurens van schipper Anton. Gevraagd was of iedereen vooraf wilde aantonen dat hij of zij gekeurd was. Erik Veerhoek was strikt, niet voor een bepaalde datum aantonen dat je gezond was betekende niet meevaren. Dat sommige leden hierdoor erg onder de indruk waren bleek die dag wel, maar daarover later. Bezielde organisator Kees Glas zou er niet bij zijn vandaag, zou de boot dan toch wel tijdig vertrekken vroeg ik me af. Overigens Kees, dat je een dagje vrij neemt is tot daar aan toe, maar om nu direct dan te verordenen dat je vriend Peter niet mee mag vind ik dan wel erg ver gaan!!!!

Afijn, terug naar de bewuste ochtend, om 09.30 zouden we afvaren. Dat betekent op tijd op staan, het gezin aan de gang helpen en tijdig vertrekken. Ik had een taxi via Rob geregeld en bedacht dat ik als tegemoetkoming dan wel te laat zou kunnen komen en dan het stukje kon schrijven. Het ging iets anders, maar daar over later ook meer.

Dus vroeg wakker worden met gekletter van regen op de achtergrond. Maar eh... het zou toch droog zijn en het zou toch 29°C worden. Direct werd duidelijk waarom ik nooit het weerbericht volg. Had deze keer wel gekeken en was een dag mis.

Het was nat, grijs en miezerig en het zag er naar uit dat het de hele dag zo zou blijven. Ondanks dat de meeste van ons tijdens en na het duiken toch nat worden (ja ook de teletubbie duikers Tub en Yoep, maar daarover later meer), had ik niet echt zin om in de regen op dat dek van Anton te gaan hangen. Maar het was al afgesproken en wat moet een mens anders op zaterdagochtend doen.

Rob was mooi op tijd, spullen in de wagen en rijden maar. Lekker een half uurtje kletsen over werk, vrouw en andere zaken. Niet over duiken, dat kwam later wel.

Aangekomen in het dorp van de mosselboeren, aan de woningen en schepen te zien zijn het meer mosselkoningen trouwens, was het nog niet droog.

We waren niet de laatste en ook niet de eerste die arriveerden. Braaf de spulletjes ingeladen en direct naar het vrijgezelle

optrekje van Anton onder het dek. Ondanks dat de beste man getrouwd is volgens Rinus en Leon kon vertellen dat hij ook een paar dochters heeft, heeft deze hut echt de charme en chaos van zo'n een oude vrijgezel die je altijd langs ziet komen bij "man bijt hond".

Het was lekker warm daar beneden en al snel zat het lekker vol met mededuikers.

Leon claimde dat hij gelijktijdig met een andere laatkomer was gearriveerd, maar dan vanaf een andere zijde van de kade, maar die kade was wel het begin van de toegangsweg dus hij was zeker en vast niet de laatste. Voordat dit zich tot een discussie ging ontwikkelen als op de laatste ALV besloot ik slim te zijn. Ik stelde voor dat ik het stukje zou schrijven zodat Rob volgende keer te laat mag komen. Niemand snapte het, maar dat maakte niet uit, de rest moest niet schrijven en dat telde.

Al snel ging het gesprek over zee- of wagenziekte, Eric de Been (voor intimi genaamd Tub) zweert als remedie bij gemberpillen. Onder de wagenziektegangsters schijnt deze oplossing net zo heilig te zijn als Viagra in een verzorgingsflat.

Van wagenziekte annex zeeziekte is het een kleine stap naar overgeven, braken of oud Zeeuws kotsen.

Nadat we daar voor een paar varianten en oplossingen hadden besproken lag het natuurlijk voor de hand dat er gesproken werd over drankgebruik en belanden we al snel bij de grote gespreksonderwerpen van het leven.

Een ander niet onbelangrijk onderwerp was het niet verschijnselen van Harm voor deze duik. Na wat gissingen kwam er een telefoontje. Marcel heeft verteld hoe het zat maar ik ben het ondertussen vergeten. Als ik moest gokken dan denk ik dat de beste man wel een geldig keuringsbewijs heeft, hij dat ook kan overleggen, maar dat hij helemaal geen brevet heeft en nu bang was door de mand te vallen. Maar wellicht kan hij in een volgende Luchtbel hierover een stukje schrijven 😊.

Marcel wilde als kersvers bestuurlid laten zien dat hij helemaal up to date was met de nieuwste regels en simuleerde een overspannen oor. Daarom zou hij duikleider spelen. En wat voor een, tot op de 3 cijfers achter de komma werden we gecheckt. Of we onze tassen zelf hadden ingepakt, of we ze niet een moment zonder toezicht hadden gelaten, waar we naar toe gingen en wat we daar gingen doen. Hij wilde zelfs weten welk brevet we hadden, of we een fles met inhoud bij ons hadden en meer van die bijzondere dingen.

Door al deze gespreksonderwerpen waren we in No time op de plaats van bestemming aangekomen, een duikplek met de naam Windgat. Leon kon hem zelfs vinden op zijn TomTom, dus volgende keer pakken we de auto.

Het was qua regen of beter gezegd het ontbreken daarvan helemaal goed. Het was droog. Snel omkleden, materiaal in orde maken en weg waren we. Om na een klein uur weer boven water te komen. Mooi bij de boot en uitgekomen en dat inclusief alle buddy's!

Aan boord gekomen waren enkele van de buddy's verbaasd over mijn beproefde Zen-techniek om de drang tot plassen te onderdrukken tot nadat ik mijn pak en materiaal had afgestript. Ik denk dat het uit pure jaloersheid was toen ze mijn mantra belachelijk maakten. Feit blijft wel dat deze jongen zijn ballastwater zonder te morsen in het toilet van Anton kon deponeren. Iets wat de notoire natpakzeikers niet altijd kunnen zeggen!

Toen we allemaal afgedroogd en omgekleed waren vertrokken we weer en begon het ook weer te regenen. Op een enkeling na verdween iedereen in de hut, alwaar we ons hoogstaand niveau van gesprek weer hervatten. Eric en Peter (de laatste voor intimi genaamd Yoep) trotseerden het weer en liepen in hun droogpak onderpakken stoer in het rond. Dat ze daardoor kleddernat werden deed ze niks of hadden ze niet in de gaten. In ieder geval hebben we foto's om te bewijzen dat ze er uitzagen als verzopen Teletubbies.

Het was die terugweg ook erg gezellig beneden het dek. De vrouw van Marco komt dit jaar zeker in aanmerking voor de Ben van Gelder wisseltrofee. Ze was die ochtend om 06,00 uur opgestaan, had zelf de bloem gemalen, had de ouderwetse houtoven opgestookt en had een verrukkelijke cake gebakken. Ongemerkt snel kwamen we weer aan in de haven. Het was nog steeds grijs en miezerig. Resultaat, snel inpakken, bedankt zeggen tegen Anton en weggezet maar.

Collega-duikers bedankt voor een gezellig dagje uit met de stichting!

Zoals de kop van het stuk al beloofde een stukje over bootduiken zonder het over duiken te hebben.

Groet,

Mario

Uit het logboek van

Uit het logboek van Marco Collignon

Sinds wanneer duik je en wat was je eerste duik?

Ik ben begonnen met de duiksport, in het seizoen van 1994. Dit was toen bij "SCALDIS" aangezien ik toen nog in Zierikzee woonde.

De eerste duik was denk ik zoals bij velen, een duikje bij scharendijke achter de jachthaven bij de Kabbelaar. Heb toen zelfs nog les gehad van ene Bert M, die dook toen ook al altijd met zijn vaste duikmaat.

Hoeveel gelogde duiken heb je?

Aantal gelogde duiken van 27-6 staat op 183, ik wil nog wel proberen om de 200 ste dit jaar te loggen.

Waar, in welke landen heb je zoal gedoken?

Waar ik gedoken heb zoal is Egypte, Dominicaanse Republiek, en vorig jaar in Frankrijk aan de kust van Cap d'Agde

Vertel wat over jouw meest bijzondere en dierbare duik(en) uit je logboek.

De duik die mij het meeste is bijgebleven, is toch wel de eerste duik in Egypte. Dit i.v.m. het heldere water, en de vele kleurrijke soorten koraal en vissen.

Wat was je kortste of langste duik ooit en hoe kwam dat?

De kortste en langste duik zijn 20 en 70 minuten

Deze zijn toevallig beide bij Dreischor het gemaal geweest, De kortste was half maart geweest, ik vermoed dat het nog fris was en het zicht slecht? De langste was op half november, zal ook wel fris zijn geweest maar wel helder vermoed ik.

En tot slot welk waterdier heeft het meeste indruk op je gemaakt?

Waterdier wat nog steeds indruk maakte, was een mantarog die we aan het einde van de kantduik

tegen kwamen in Egypte. Deze zwom op z'n gemak rond, en we zijn daar natuurlijk zo lang als dat het kon bijgebleven.

Hartelijk bedankt voor de medewerking!!

Inktvissen lijden onder geluidsoverlast

Duiken Nieuwsbrief 160, 12 mei 2011

Inktvissen hebben net als walvissen last van geluidshinder. Het vakblad *Frontiers in Ecology and the Environment* schrijft dat vooral sonargolven een probleem voor inktvissen vormen, want ze zouden de werking hinderen van het evenwichtsorgaan. Hierdoor kunnen ze niet jagen en worden zelf een makkelijke prooi. Experimenten wijzen uit dat bepaalde geluidsgolven zelfs tot een totale immobilisatie van inktvissen kunnen leiden. Nieuw onderzoek wees uit dat de 9 reuzeninktvis die in 2001 en 2003 op Spaanse stranden aanspoelden, zwaar beschadigde evenwichtsorganen hadden als gevolg van seismisch onderzoek voor het opsporen van olie- en gasbronnen in de oceaanbodem

Dolfijn landt bovenop boot

dinsdag 15 maart 2011, 18:59 www.telegraaf.nl

Dolfijn landt bovenop boot

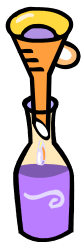
MARCO ISLAND - Een vrouw uit de Amerikaanse staat Florida kreeg afgelopen zondag de schrik van haar leven toen er tijdens een boottochtje plotseling een dolfijn op haar landde. Ze liep daarbij een gekneusde enkel op en zegt blij te zijn dat ze nog leeft.

JoAnn Lorek was samen met vijf medepassagiers bezig met een pleziertochtje bij Marco Island, terwijl er om de boot veel dolfijnen zwommen.

Muur van dolfijn

"Plotseling zag ik een muur van dolfijn voor me," zegt Lorek tegen de lokale krant Naples News. Ze voelde de staartvin langs haar hoofd scheren voordat het dier op haar voet landde. "Als er iemand recht voor de dolfijn had gestaan, was dat zijn dood geworden."

De gealarmeerde hulpdiensten hadden grote moeite het 300 kilo zware dier te bevrijden. Uiteindelijk waren er tien volwassen mannen, een touw en een plank nodig om de tuimelaar weer terug in het water te krijgen.

De vullerslijst

De onderstaande personen zijn graag bereid om flessen te vullen. Schroom niet om te bellen, de compressor staat er voor ons allemaal! Maak tijdig een afspraak met een van hen. Als je favoriete vuller niet te bereiken is, probeer je gewoon een ander.

Albert van Es	Erik Veerhoek	Marian Roos
Annick Creemers	Frans Spoor	Henk Jobse
Benny van der Steen	Harm Verbeek	Marjon Jobse
Bert Schreurs	Henk Betlem	Michel de Smit
Boudewijn Weenink	Kees Glas	Paul Neve
Erik de Been	Peter de Groot	Marco Collignon
Eric van Loenhout	Leon Joosse	Roel van der Mast
Kees J Lastdrager		

Roel van der Mast

Agenda

Zaterdag 20 augustus 14.00 uur Wandelen rond de vloedlijn
(zie ook luchtbel maart 2011)

Zondag 11 september 2011 deadline luchtbel oktober

2° maandag oktober Najaarsvergadering (datum nu nog niet definitief)

